

[Statsministeren]

vikling. Men så vil jeg sige, at hvis det eneste, vi havde i tankerne, var hurtigt at få truffet beslutningen om den faste Øresundsforbindelse og ikke andet, så var det måske bedst at lade være.

Det, vi har brug for i hovedstadsregionen, er ikke blot at få den faste forbindelse. Nej, det er kombinationen af den faste forbindelse og udnyttelsen af de store erhvervs muligheder, København kan virkeliggøre. Og København er jo sammen med resten af hovedstadsområdet et område, hvor der heldigvis ligger store arealer, som er til rådighed for byudvikling.

Når vi får den faste Øresundsforbindelse, tror jeg oprigtig talt, at 2-3 millioner svenskere i det sydlige Sverige vil betragte København som deres – nu vil jeg ikke sige hovedstad, men storbyområde, og de vil komme hertil helt naturligt, når trafikmulighederne er nemme, med bil og med tog.

Og så skal vi have alle forholdene ude på Amager omkring lufthavnen i orden. Så skal der være parkeringsmuligheder, det skal gå tjept og kvikt, og så skal vi have magnetbanen, eller hvad det nu bliver for en slags utraditionel bybane, som bringer ikke mindst alle disse gæster fra det svenske ind i Københavns kerne. Og dér skal de være noget så hjerteligt velkomne til at gå på indkøb, til at gøre brug af de kulturtilbud, hovedstaden frembyder, osv.

Alt dette skal ses i sammenhæng, og det er jo derfor, jeg lægger så stor vægt på, at vi nu sikrer os en samlet planlægning og en tidsfølgeplan for de næste 15-20 år vedrørende udnyttelsen af havnearealerne, af Holmen, af Nye Tøjhusområdet og af en række af vore banearerale og andre større og mindre godbidder i hovedstadsområdet, som bør inddrages i en samlet plan for, hvad vi vil med vores hovedstad i de kommende årtier.

Fru Marianne Jelved slog ligesom andre til lyd for, at Københavns Kommune blev opdelt i mindre enheder, der var selvstyrende i hvert fald på en del felter. Denne overvejelse synes jeg er interessant. Jeg tror, at vi skal i gang med den; vi skal sikkert overveje grundigt, men jeg vil sige ligesom fru Marianne Jelved, at jeg jo meget gerne så, at tankerne herom kom fra Københavns Rådhus.

Jeg synes, at det vil være så kedeligt, hvis vi her i Folketingets Kommunaludvalg nu begynder at give os i kast med at opdele København i mindre, selvstyrende enheder, hvis alle de, som

har ansvaret og fingeren på pulsen på Københavns Rådhus, eller i hvert fald de fleste af dem, siger: Det er uvelkomment, vi tror ikke på det. Men det er vel også en idé, som kan drøftes med kommunerne i de kommende måneder.

Der er fra flere sider blevet fremført kritik af det københavnske bureaukrati, som vi har kendt det i mange år: den langsomme beslutningsproces. Jeg vil sige om det, at jeg tror såmænd, de godt selv ved det på Rådhuset, og jeg tror, at de selv er opmærksomme på, at det er noget af det, som skal ændres, hvis København skal komme i skub.

Jeg ved, at byggesagsbehandlingen i Københavns Kommune nu er hurtiggjort. Det er da en god begyndelse, og jeg er sikker på, at den nye ledelse i Københavns virkelige seriøst er optaget af at forenkle sagsbehandlingen i alle rådhusets afdelinger, således at man får hastigere afgørelser frem til gavn for borgere og erhvervsliv.

Så vil jeg gerne fremhæve, ligesom jeg gjorde det i min indledning – men jeg vil godt sige det stærkere nu –: København har lidt under den belastning, at samarbejdsklimaet på rådhuset igennem den sidste snes år har været simpelt hen ubegribelig rædselsfuldt dårligt. Det har det! Det har simpelt hen lammet beslutningsprocessen på rådhuset. Og så vil jeg sige – ikke uden et lille element af skadefryd – at dette jo er vælgernes skyld. Men det er det jo altid, når vi taler om, hvordan mandaterne fordeles.

Nu er de altså efter sidste kommunalvalg fordelt på en noget anden måde, og jeg nærer det bedste håb om, at det nye borgmesterkollegium i København vil evne at samarbejde på en helt anderledes ansvarlig og positiv måde.

Tilbage i alt dette her – også når vi taler om udligningsordninger, som er til fordel for København – står, at det i vore moderne tider er svært at være storby. København har nogle problemer med sin befolkningssammensætning, med et meget stort antal sociale klienter, men når vi ser på en række andre storbyer, oplever vi jo det samme. Det oplever vi i Amsterdam, det oplever vi i London, det oplever vi i Stockholm.

Det er svært at være storby, fordi storbyer så let bliver magneter for sociale og andre problemer, og derfor er det også rigtigt, at vi her i Folketinget beskæftiger os positivt med at få løst alle de hovedstadsproblemer, som kan løses på en fornuftig måde.